

PETER MAY
ZAMRZNUTÉ
V ČASE

Ljndeni

Zamrznuté v čase

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Peter May

Zamrznuté v čase – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

PETER MAY
ZAMRZNUTÉ
V ČASE

Ljndeni

Pre Vikinga Erica

Smrť, kde je tvoje víťazstvo?

Smrť, kde je tvoje žihadlo?

Prvý list Pavla Korinťanom, 15,55

PRVÁ ČASŤ

Prvá kapitola

Mníchov, Nemecko, 20. decembra 1951

Erik Fleischer bol muž, ktorý sa nemohol na nič sťažovať.

Mal krásnu ženu so zlatými, vlnitými vlasmi splývajúcimi na pevné plecia, úsmevom, z akého zahreje na duši, a podmanivými modrými očami. Aj po piatich náročných rokoch ho stále ľúbila.

Mal dve úžasné deti, blondavé, modrooké kópie ich matky. Magdine gény zvíťazili nad jeho dedičstvom južanských črt.

Vojnu prežil prakticky bez ujmy, po rodičoch mu zostala bavorská vila v zelenej štvrti a výnosnou lekárskou praxou sa zaradil do novej, prekvitajúcej strednej vrstvy, ktorá povstala z popola Hitlerovho šialenstva.

Spokojný život sa pred ním prestieral do nedozernej diaľky.

Keby len vedel, že dnes v noci o to všetko príde.

Čítal si v kresle večerník a podvedome vnímal salvy smiechu doliehajúce k nemu z jedálne. Manželka sa hrala s deťmi jednoduchú stolovú hru. Sklonil bradu a ponad okuliare sa cez dvere zadíval ich smerom. A už letmý pohľad na Magdu v ňom prebudil vzrušenú túžbu po treťom, možno aj štvrtom dieťati.

Pozrel na hodinky, prehol noviny a odložil ich. „O pätnásť minút som späť.“

Magda s hlavou poobrátenou k obývačke odvetila: „Večera bude o dvadsať.“

Celú jednu stenu jeho elegantnej, dubom obloženej pracovne tvorili regály prehýbajúce sa pod ťarchou otcových kníh. Vysoké okná ponúkali výhľad do pochmúrnej tmy v parku na druhej strane bulváru. Zamatové závesy až po zem boli odhrnuté a on cítil, ako sa chlad zvonku opiera o sklo mrazivými dlaňami. Zastrel pred nocou a sadol si za stôl s koženými doplnkami, mäkké svetlo lampy dopadalo na úhľadne zarovnané spisy pacientov. Nazrel do diára. Prvú konzultáciu má zajtra o pol deviatej. Pichol ho ľahký osteň nespokojnosti pri pomyslení, že v dohľadnej budúcnosti k nemu budú prúdiť iba zástupy tehotných žien. Nedal si tým však pokaziť náladu. Osud mu stále nastavoval prívetivú tvár. Prisunul si prvú zložku a otvoril ju.

Kruh svetla okolo neho narušilo zvonenie telefónu, za ktorým siahol do tmy a zdvihol slúchadlo. Ozval sa tichý šepot. Chrapľavým, napätým hlasom.

„Idú si po teba! Uteč! Hneď!“

Skôr než volajúci zavesil, vyskočil na nohy. Počul, ako kreslo za ním buchlo na dlážke. Od najbližšieho okna ho delili dva kroky. Poodhrnul záves, a keď vyzrel do noci teraz už poprestýkanej démonmi, pocítil na líci dotyk hladkého zamatú. Svetlá pouličných lúčok obmedzovali výhľad, ale bol presvedčený, že v tienoch medzi stromami zazrel pohyb. Nemal čas rozmýšľať. Túto eventualitu zastrčil hlboko do zákutí mysle, no keď zrazu nastala, reagoval uvážene ako človek s jasne narysovaným plánom.

Roztrasenými prstami vytiahol z vrečka kľúče a odomkol zásuvku stola. Kov zbrane z armádnych skladov ho zastudenil v teplej dlani. Podišiel k šatníku na opačnom konci miestnosti a prudko otvoril dvere. Na vešiaku visel rad kabátov a sák, pod nimi úhľadne zarovnané topánky. Vybral si ťažký vlnený kabát a pištoľ zastrčil do vnútorného vrečka, potom si ho prehodil cez široké plecia a zohol sa po koženú tašku pripravenú práve na túto chvíľu.

Nezdržoval sa myšlienkami. Ani jediný raz sa s výčitkou neobrátil, zavrel dvere pracovne a prebehol k zadnému schodisku. Ne-

bol čas na úvahy a ľútosť. Každé zaváhanie mohlo byť osudné. Keď utekal dolu schodmi, iba letmo sa mu v duchu vynoril obraz Magdy a detí v jedálni. Nebolo kedy rozlúčiť sa. Nebolo prečo. Bol koniec.

Pivnica smrdela zatuchlinou. Mrazivý vzduch, vlhký a kyslý. Potkýnal sa tmou k dverám, ktoré odomkol prstami v rukavičiach.

Ladový vietor mu strelil zaucho, a keď si založil klobúk, vydýchol kúdol pary do mesačného svetla. Zastal a načúval, potom opatrne vyzrel do ulice medzi studené žulové domy. Raz za čas prešlo po bulvári osamotené auto. No tieň medzi stromami sa zhmotnil. Rozoznal siluety asi piatich mužov. V tme žeraveli zapálené cigarety.

Vtom zaškrípali pneumatiky. Bulvár sa rozžiaril svetlami niekoľkých áut, ktoré zastavili na chodníku, otvárali sa dvere. Cigarety poodletovali v spŕške iskier a muži vybehli z parku.

Erik za sebou zavrel a utekal do uličky za domom s malou dušičkou, či nepostavili niekoho aj sem. Ale nie – nerátali s tým, že ho včas varujú. Za zvuku búšenia na dvere a hlasov volajúcich do noci bežal v ústrety tme a budúcnosti plnej strachu a neistoty.

Druhá kapitola

Agadir, Maroko, 29. februára 1960

Zo starých mestských hradieb sa na juhu otváral grandiózny výhľad na prístav a majestátnu zátoku. Yvesovi dodnes vyrážal dych. Pošťastilo sa mu nájsť si bývanie v historickej kasbe, patrilo mu strešný byt v zrekonštruovanom dome v centre mesta. Bol malý, ale samému mužovi dokonale stačil. Pod jeho terasou sa rozprestierala šachovnica striech pretkaná úzkymi tienistými uličkami. Zbožňoval život kasby, jej zvuk, jej energiu, a takmer denne chodil nakupovať čerstvý tovar na miestny trh. Rád sa budil za zvuku modlitby rozliehajúcej sa z minaretu. Tiahle tóny vyzývali mužov, aby sa obrátili k stvoriteľovi. A hoci sám nebol nábožensky založený, závidel im duchovný rozmer rituálu, ktorý on ako bezverec nikdy nespozná.

Aj dnes, keď prechádzal autom cez staré mestské brány, naskytoval sa mu rovnaký pohľad ako vždy. Tentoraz ho však takmer nevnímal. Opar zdvíhajúci sa pri pobreží presvecovali prvé lúče slnka, ktoré vychádzalo nad púšťou. Žiarivé. Ružové. Oceán neúnavne vyháňal vlny na piesočnú pláž. Hmla visela nad celým mestom dole pod ním, na východe a na juhu vyrastali nové budovy pre obyvateľov tohto západoafrického prístavu, ktorý sa búrlivo rozvíjal vďaka úspešnému lovu sardiniiek v Atlantickom oceáne.

Yves sústredil všetku pozornosť na spätné zrkadlo. Uprostred chaosu motorových vozidiel, konských povozov a predavačov s fúrikmi totiž za sebou úchytkom zazrel aj čierny citroen. Hľadal ho v mäteži, dúfal, že to bol iba výplod jeho hyperaktívnej fantázie. Lenže potom ho zbadal znovu. Zahrešil pod nos a pokračoval dolu kľukatou cestou k prístavu. Na vode sa hojdali hrdzavé rybárske člny, natlačené na seba ako sardinky, ktoré priviezli z nočného výlovu.

Vyzrel cez okno vodiča na suchý kamenitý svah s niekoľkými svetlozelenými púštnymi kríkmi, kadiaľ stúpala cesta nad ním. Spod pneumatík citroenu sa prášilo. Prvý raz si ho všimol asi pred týždňom. Hocikto iný by mu zrejme nevenoval záujem. Yves však nebol hocikto. Viedol život, ktorý iba vyzeral obyčajne. Neprešla minúta v ktorúkoľvek hodinu ktoréhokoľvek dňa, aby necítil nutkanie obzrieť sa za seba. Robil to inštinktívne, tak ako dýchal. Vždy bol v strehu, sledoval tvár, vnímal každú odchýlku od normálu, jedno ako bezvýznamnú. Stále na nich čakal, vedel, že tam sú. Nikde. A hľadajú ho.

Keď citroen vyšiel zo zákruty za ním, zazrel tvár vodiča, mihla sa v slnečnom svetle a vypálila sa Yvesovi do sietnice ako fotografia. Povedomá tvár. Okrúhla. Holá. Odkiaľ ju poznal? Netušil. Vedel len, že ju už niekde videl. Rozoznal aj tieň ďalších mužov v aute a podozrenie sa premenilo na istotu, istota na strach. Našli ho. Prenasledovali ho. A skôr či neskôr si poňho prídu.

S trpkým povzdychom dospel Yves k záveru, že opäť nadišiel čas pratať sa zo scény.

Z okna v bočnej stene jeho kancelárie bol výhľad na krytý rybí trh. Na dlhých drevených paletách pod veľkým prístreškom vystavovali čerstvé úlovky. Sardinky, makrely, pražmy, parmy, platesy. Debna za debnou naukladané do podlhovastých ohrádok po celej ploche trhoviska, ku ktorým pristupovali kupci, aby sa jednali o cene s predavačmi v bielych plášťoch. Z hlasov prekrikujúcich sa v paču rýb a soli drnčalo sklo v oknách. Yves sa iba nakrátko poza-

stavil, že to vidí posledný raz v živote. Vône a zvuky a výjavy na trhovisku mu za desať rokov prirástli k srdcu, kým sa zo skromného predavača vypracoval na riaditeľa. Vzhľadom na to, že po príchode z Mníchova nevedel o rybách a rybároch absolútne nič, bol jeho kariérny vzostup priam raketový. Veľmi rýchlo sa prejavil inteligenciou a schopnosťou premýšľať za pochodu, čo neuniklo jeho nadriadeným. Pridávali mu čoraz viac zodpovednosti. Povýšili ho. Najprv na správcu, potom na zástupcu riaditeľa. A keď napokon jeho mentor odišiel minulý rok do dôchodku, pokladali všetci za celkom prirodzené, že po ňom prebral žezlo.

Odvrátil sa od okna, duša ťažká sklamaním a ľútosťou. Akoby vždy, keď sa mu už zdá, že má naplánovanú budúcnosť, zasiahne osud a zmení jeho plány.

Bež, Erik, bež. Začni odznova. Prebuduj vlastný život. Ale nech ti nikdy ani len nenapadne, že si v bezpečí. Ani na sekundu nezabudni, že som ti v päťách, pripravený udrieť.

Zvesil obraz zo steny za stolom a pokrútil kolieskom na sejfe raz doľava, raz doprava. Počul štkanie kolíčkov, keď sa zastavil na poslednom čísle, a ťažké dvere sa otvorili. Za nimi ležal štós papierov, oficiálne dokumenty, pokladnička s niekoľkými stovkami dirhamov. A úplne vzadu malá kovová kazeta s visacou zámkou, ktorú vytiahol a položil na stôl.

Odomkol ju malým kľúčikom z krúžku na kľúči od auta a odklopil veko. V kazete boli jeho cestovné pasy. Všetky doklady, ktoré bude potrebovať, keď dôjde isté k istému. Zobral ich, vložil do vrecka v kufríku a vzal starú čiernobielu fotografiu. Magda a deti. Prebudila v ňom závan sebaľútosti, dokonca výčitiek. Za všetky tie roky si iba zriedka dovolil myslieť na to, čo sa s nimi asi stalo. Ani teraz na to nemal čas. Zastrčil ju medzi papiere do kufríka a schytil pištoľ Walther P38, ktorú vybral zo zásuvky svojho mníchovského stola tej osudnej noci pred mnohými rokmi. Občas ju naolejoval, ale nikdy z nej nevystrelil, v hneve ani v sebaobrane. Aj tú hodil do kufríka.

Keď sa otvorili dvere, vyplašene zdvihol zrak. Jeho sekretárka bola objemná dáma pred štyridsiatkou, staromódna a nepríťažlivá,

s olivovou pokožkou a čiernymi očami. Dlhé vlasy mala zviazané pod čiernou šatkou.

„Áno, Aqila?“ Prekvapil ju úsečným tónom.

„Prepáčte, monsieur Vaurš,“ ospravedlnila sa placho aj dotknuto zároveň. Nikdy si nerozumeli. „Mám na telefóne monsieur Cattiauxa z banky. Vezmete si to?“

„Nie, nech zavolá poobede.“ Po takom dlhom čase mal francúzštinu takmer bez prízvuku a v krajine, kde ju prakticky každý používal ako druhý jazyk, už výslovnosťou nevzbudzoval pozornosť. Predsa však ešte bolo v čom sa zlepšovať.

Príkývla a zavrela za sebou dvere. Sťažka si vydýchol, aby uvoľnil nahromadené napätie. Poobede už tu nebude a už nikdy sa nebude rozprávať s pánom Cattiauxom z banky. Aspoň z toho sa mohol tešiť. Omrvinka úľavy v oceáne starostí. Ak niečo opúšťal rád, tak to boli dlhy.

Vložil kazetu späť do trezoru, zavrel ho a starostlivo zavesil obraz na miesto. Potom sa obrátil k stolu a prehrabal zásuvky. Nenašiel v nich toho veľa, čo by si chcel vziať so sebou. Bolo v podstate nemožné odhadnúť, čo ho čaká v tmavej a neprebádanej budúcnosti.

Kasbou sa rozliehal azán, zvolávanie na modlitbu, hlas muezína sa niesol nocou ponad ruch pouličných trhovísk a reštaurácií. Pre Yvesa to bol známy a upokojujúci zvuk, s miernym vánkom prenikal cez otvorené okno do jeho bytu. Príjemné počasie aj vo februári. Táto klíma mu bude chýbať. Teplé letá, mierne zimy, čistý, suchý vzduch. A vôňa a šum mora. Keď v noci celé mesto stíchlo, vždy ho bolo počuť, znelo ako dýchanie. Hlboký, pravidelný, vždy prítomný dych mora. Najviac mi asi bude chýbať práve toto, pomyslel si.

Na posteli ležal otvorený kožený kufrik. Vopred pobalený a pripravený na odchod, Yves doň dával posledné predmety. Nedôležité veci. Taľafatky života, ku ktorému tak prilipol a ktorý sa mu nechcelo úplne hodiť za hlavu. Strieborné puzdro na cigarety s venovaním, hodiny so svietielkujúcimi ručičkami, ktoré kúpil na trhu, zlatý nára-

mok od Salimy. Zahľadel sa na jej fotografiu. Stála na nočnom stolíku v cínovom ráme. Keď sa nezobudil s jej tvárou na svojom vankúši, vždy ju našiel ležať na druhej strane postele. Z náhleho popudu vytrhol kartón zozadu rámu a vytiahol z neho čiernobielu fotografiu. Pozrel do jej usmiatej čiernej očí a prstom jej prešiel po perách. Po perách, ktoré už nikdy nepobožká.

Vložil ju do vrečka na stene kufríka a rozhodoval sa, či jej nezavolá. Vedel však, že by jej nedokázal vysvetliť, prečo odchádza a prečo ho už nikdy neuvidí. A premýšľal aj, prečo ho to bolí väčšmi, než keď opúšťal Magdu a chlapcov.

Nakoniec prišiel na praktický dôvod, prečo jej nevolat. Bolo dosť možné, že mu telefón odpočúvajú, a on by tak upozornil svojich prenasledovateľov, že sa chystá zdúchnuť.

Zatvoril kufrík a sadol si na okraj postele, rozhliadal sa po byte. Pohľad na hodinky prezradil, že je krátko po pol dvanástej, a zrazu sa cítil veľmi sám. A vystrašene. Takýto život si nikdy neplánoval. Žiť v tienoch, sledovať tých, ktorí by mohli sledovať jeho. Nútený preskakovať z jedného života do druhého, opúšťať ľudí a veci, ktoré ľúbi. Čoraz ťažšie nachádzal zmysel v budovaní nového života. Pretože raz, niekedy v budúcnosti, si ho aj tak niekde nájdú a celé sa to začne odznova.

Unavene vstal a schytil kufrík. Tie svine si nedajú pokoj. A keď ho raz dolapia, bude to znamenať koniec.

11.38 potichu zavrel dvere bytu. Na starom kamennom schodisku bolo tma, žiarovka v lampe vyhorela alebo ju niekto ukradol. Vyjde von bočným východom na chodbe pri dverách správcu na prízemí, keby náhodou mali niekoho na ulici. V bludisku uličiek kasby sa už potom nepozorovane vytratí do noci.

Napriek tomu ho tma na schodisku obostrela nepreniknuteľne ako plášť, mohol sa jej takmer dotknúť. Voľnou rukou hmatol po stene a nohou opatrne hľadal každý ďalší schod. Jeho dych sa hlasne ozýval v tichu panujúcom za hrubými kamennými múrmi starého domu.

Keď zišiel na medzипoschodie, začul hlasy. Šepot v tme. Cudzí jazyk, ktorý ledva rozoznal a vôbec mu nerozumel. Ani táto bariéra však nezakryla naliehavosť v ich hlasoch. Napätie. Uvedomil si, že muži, ktorým patrili hlasy, sú o poschodie nižšie a idú hore.

Panika ho zaštipala v hrdle ako žľč. To sú oni. Prišli si poňho. Teraz. Nemal kam utiecť. Zháčil sa, zdrevenel uprostred kroku. Zostávalo mu iba vrátiť sa do bytu a pokúsiť sa o útek po strechách domov. No už len pri tom pomyslení stuhol od strachu. Bez okolíkov nechával v noci otvorené okno, lebo nijaký zlodej so štipkou zdravého rozumu by sa v noci neodvážil škriabať po tých strechách. Okrem toho sa bál výšok.

Blížili sa. Začul svoje meno, krv v žilách sa mu premenila na ľad. Nebolo pochyb, idú si poňho. Napriek tomu stál ako pribitý, ochromujúca nehybnosť ho nepúšťala z miesta. Mohol ešte vbehnúť priamo medzi nich, využiť moment prekvapenia. No čo ak mali baterky a zbrane? Bolo ich viac, to vedel. Bude im vydaný napospas.

Stalo sa to bez akéhokoľvek varovania. Zaskočilo ho, keď sa svet okolo neho zrútil. Náhle a kompletne. Z toho, čo bola pred malou chvíľou pevná stavba, zostal iba prach, trámy a sutina, vzduchom rinčal a rachotil kov a kameň. Hukot, ktorý akoby vychádzal z útrov zeme, horúci, pokazený dych samého diabla explodoval do noci. Yves sa metal, padal, krútil. Nemalo to konca. Pätnásť sekúnd trvalo pätnásť hodín, potom sa o čosi udrel hlavou a svet prikryla tma.

Netušil, ako dlho bol v bezvedomí. No keď precitol, ako prvé ho upútalo to ticho. Zvláštne, ohlušujúce ticho, ktoré ešte väčšmi vynikalo v porovnaní s rezonujúcou spomienkou na dunenie skazy. Prach sa usádzal ako najjemnejší sneh a on sa ho dusivo nadýchol; pozrel nahor, na hviezdy, kde kedysi býval jeho byt. Nevedel sa zorientovať v kamení a tehlách okolo seba, nemal poňatie, kde sa nachádza. S prekvapením však zistil, že ešte vždy drží v ruke kufrík, otlčený a oškretý, ale celý.

Ležal v neprirodzenom uhle na čomsi, čo asi bývalo schodisko, a s námahou sa posadil. Akoby zázrakom nemal nič zlomené, cítil však, že mu po hlave steká krv.

Vtom zachytil vzdialené hlasy volajúce do noci. Ktosi kričal. Bližšie pri ňom niekto iný stonal. V tom zmätku nevedel určiť, odkiaľ zvuk prichádza. Netušil, čo sa to vlastne stalo. A ten výbuch?

Pokúsil sa vstať, a keď sa obrátil, zbadal ruku, ako trčí z hromady sutiny, stuhnuté prsty zvierali vzduch. Vyliezol na hromadu a všetkou silou odvalil kamene, pod ktorými ležalo beznádejne rozmiaždené telo plešatého muža s okrúhlou tvárou, teraz bielou od prachu s červenými fľkancami krvi. Vodič citroenu. Bolo ich viac. Zbadal chodidlo. Tam ruku. Tam nohu. Nijaký zvuk. Nijaký pohyb. Jeho prenasledovatelia boli po smrti. Všetci. Tri zo šesťnásttisíc obetí, ktoré si vyžiadalo tých pätnásť pekelných sekúnd najhoršieho zemetrasenia v marockých dejinách.

Yves však prežil, a kto sa to kedy dozvie? Koľko tiel nikdy nájdu? Jeho isto nie.

Vtedy si uvedomil, že svojou smrťou dostal novú šancu na život. Už ho nikdy nikto nebude hľadať.

Tretia kapitola

Paríž, Francúzsko, 28. októbra 2009

Uplynul takmer rok, odkedy Raffina zasiahla guľka do prs a div mu neprivodila smrť. V Enzových očiach ho tá skúsenosť nenávratne zmenila.

Kráčal po točitých schodoch do Raffinovho bytu a počul nešikovné prsty, ako kdesi v dialke precvičujú stupnice na klavíri. Tie isté prsty, pomyslel si, ktoré hrali pred jedenástimi mesiacmi, keď sa strieľalo. Neurobili odvtedy veľký pokrok.

Zaváhal pred dverami, spomenul si, ako novinár ležal na chodbe a Enzo sa zúfalo pokúšal zastaviť krvácanie. Na dlaždiciach nezostala ani kvapka.

Keď mu Raffin otvoril, vyzeral unavený. Kedysi svetlá tvár teraz zosivela a svetlozelené oči, inokedy sústredené a ostražité, sa nepri tomne zastreli. Slabo sa usmial a podalENZovi ruku. „Pod ďalej.“ Škót za ním vošiel do obývačky a všimol si, že Raffin sa už nehýbe s vrtkosťou mladíka. Nemal ešte ani štyridsať, no pôsobil dojmom o desať rokov staršieho muža. Hnedé vlasy po pleciah akoby zredli, ovisli a stratili lesk.

PonúkolENZovi miesto za stolom. Pokrývali ho dokumenty a fotografie a popísané papiere. Ochytaný výťažok jeho knihy *Assassins Cachés* ležal otvorený na kapitole o Killianovi. Pri nej stál prázd-

ny pohár a rozpitá fľaša Pouilly Loché, Les Franières, ročník 1998, po skle stekali kvapky skondenzovanej pary. „Podám ti pohár.“

„Nie, vďaka.“ Enzo sa neubránil pohľadu na hodinky. Nebolo ešte ani desať predpoludním. Priskoro aj na jeho pomery. S istým znepokojením sledoval, ako si Raffin dolieva. Nikdy sa mu tento mladý parížsky bonviván nezdal ako vhodný partner pre svoju dcéru. Teraz ešte menej. „Ako sa má Kirsty?“ Niekoľko týždňov o nej nepočul.

„Naposledy, čo som ju videl, tak sa mala fajn. Stále je v Štrasburgu.“ Do tohto rozhovoru sa však nechcel dať zatiahnuť. Sadol si a odpil vína. „Prechádzal som si poznámky z výskumu. Úplne som zabudol, koľko som toho o Killianovej vražde nakoniec do knihy ani nedal.“

„Prečo nie?“

„Vdova po jeho synovi, Jane Killianová, dodnes ju máta, ako jej zavolať vtedy v noci, keď ho zavraždili. Musela mu prisahať, že sa v jeho pracovni ničoho nedotkne, nič neodnesie ani nepremiestni, kým ju neuvidí jeho syn Peter. Údajne mu tam nechal odkaz, ktorý pochopí iba on. Bohužiaľ, syn sa zabil pri autohavárii v Addis Abebe a do pracovne sa už nepozrel.“

„A čo sa teda nedostalo do knihy?“

„Ani jediný detail z tej miestnosti. Napozývala si všelijakých špiritistov a novinárov a súkromných detektívov, ktorí to tam presnorili centimeter po centimetri, ale nikdy nedovolila, aby sa čokoľvek publikovalo.“

„Prečo?“

„Bojí sa, že by si to mohol prečítať ten, koho sa odkaz týkal, a dešifroval by ho.“

Enzo pokrútil hlavou. „Od Killianovej vraždy predsa ubehlo takmer dvadsať rokov, Roger. Záleží ešte na tom?“

„Mohlo by, ak je v odkaze ukrytá indícia o tom, kto ho zabil.“

„Ona ten dom ešte vlastní?“

Raffin si odpil vína. „Áno. Podľa zákona ho mal po otcovi zdediť syn, ale pretože syn zomrel týždeň po ňom, dedičské právo prechádza na vdovu. Iné deti nemal.“

„A ona dodnes dodržiava sľub daný svokrovi?“

„Úzkostlivo. Jeho pracovňa je v rovnakom stave, v akom bola, keď ho zavraždili.“

Enzo pocítil prvý nával adrenalínu. Bolo to, akoby zločin zakonzervovali v časovej schránke. „Porozprávaj mi o tom Killianovi.“

„Väčšinu som napísal do knihy. Mal šesťdesiatosem rokov. Angličan. Dom na Île de Groix mu patril takmer dvadsať rokov, využíval ho väčšinou na rodinné dovolenky až do osemdesiateho siedmeho, rok po manželkinej smrti, keď odišiel do dôchodku a usadil sa tam natrvalo.“

Enzo sa pozrel do svojich poznámok. „Bol profesorom tropickej lekárskej genetiky na Londýnskej univerzite.“

„Áno, pôsobil na tamojšej katedre tropickej medicíny. No zo všetkého najväčšmi ho zaujímal hmyz. Podľa svojej nevesty ním bol priam posadnutý. Dlhé roky bol členom Amatérskej entomologickej spoločnosti vo Veľkej Británii a nevedel sa dočkať odchodu do penzie, aby sa mohol svojej záľube venovať naplno.“

„Ibaže čas nehral v jeho prospech, však? Chcem tým povedať, že keby ho nezavraždili, aj tak by už dlho nežil.“

Raffin pokrútil hlavou. „Nie. Rakovinu pľúc mu diagnostikovali na jar tisícdeväťstodeväťdesiat a lekári mu dávali asi rok života.“

Enzo sa s touto informáciou nestretol prvý raz a opäť ho zaskočila. „Dobre. A čo Kerjean? Ten tam ešte je?“

„Keď som tam bol ja, tak hej. Hrozne nepríjemný človek, každý ti to potvrdí. Samozrejme sa so mnou odmietol rozprávať. Od vynešenia rozsudku neposkytol ani jediný rozhovor.“

„V knihe si súdnemu procesu nevenoval veľa priestoru.“

„Nezdalo sa mi to potrebné, Enzo. Áno, ten chlap mal motív aj príležitosť, ale nazbierali proti nemu iba samé nepriame dôkazy. Prípado sa ani len nemal dostať na súd.“ Vypil víno a dolial si. „Ale včera večer som mal dlhý telefonát s Jane Killianovou. Rezerváciu v hoteli môžeš zrušiť. Súhlasila, že ťa u seba ubytuje, v podkrovnej izbe rovno nad pracovňou.“ Zasmial sa, no neznelo to veselo. „Pod-

la mňa do teba vkladá poslednú nádej, že sa prípad vyrieši. Mám taký dojem, že keď sa ti to nepodarí, rezignuje a dom predá.“

Enzo pomaly prikývol. „Tak aspoňže sa odo mňa neočakáva veľa.“

Raffin sa uškrnul. „Vravel som si, že to bude z tvojho súdka, Enzo, keď sa špecializuješ na analýzu miesta činu.“

Škót naklonil hlavu nabok. „Musím sa priznať, že je to zaujímavá výzva. Len nechcem byť niečou poslednou nádejou.“ Pozrel na Raffina, ktorý pobavene špúlil bledé pery.

„Povedz, čo si videl v tej miestnosti, že ti o tom Jane Killianová zakázala napísať?“

„Vieš čo, bude lepšie, ak sa o tom presvedčíš na vlastné oči.“ Raffin mrkol na hodinky a Enzo si všimol, ako sa mu trasú ruky. „Skočíme potom na obed. Môžem nám rezervovať stôl u Marca Pola.“

Enzo cítil, ako mierne očervenel v tvári. „Dnes nie. Mám stretnutie.“

Raffin mu venoval spýtavý pohľad, bez slova prikývol. Odpil si vína a po chvíli dodal: „Bol si teraz niekedy s Charlotte?“

„Nie. Už dlhšie nie.“ Hovoril pravdu. V duchu sa však sám seba pýtal, prečo sa zdráha potvrdiť Raffinovi podozrenie, že je to práve novinárova bývalá priateľka, s ktorou sa má napoludnie stretnúť. Chcel hneď a zaraz odísť, ale to by bolo neslušné. A schôdzka s Charlotte ho čakala až o hodinu. „Teraz by som si toho vína už aj dal,“ poznamenal. Keď sa Raffin načiahol po pohár, Enzo vyzrel oknom do dvora pod nimi. Svieži jesenný vánok preháňal po dlažbe veľké gaštanové listy a Enzo nevedel pochopiť, prečo by niekto chcel zabiť zomierajúceho muža.

Štvrtá kapitola

Île de Groix, Bretónsko, Francúzsko, 12. august 1990

Na konci záhrady v tieni hrčavého duba stála šopa, ktorú Killian využíval ako dielňu. Strávil v nej veľa hodín zahĺbený do svojej vášne. Zbieral a množil, zabíjal a konzervoval. Stĺkol si nahrubo pracovný stôl a steny obil policami, na ktorých sa tislí poháre so vzorkami a fotoeklektory, preparačná doštička a Berleseho-Tullgrenov extraktor na odber bezkrídleho hmyzu.

V kúte stál držiak na sieťky. Väčšie z nich slúžili na lov lietajúcich tvorov. Veľká šmýkacia sieť na zber hmyzu vo vegetácii. Hydrobiologická sieť na odchyt druhov, ktoré žijú a množia sa vo vode.

Práve si vyrobil nový exhaustor, priehľadný valcový obal na fotografický film, do ktorého na oboch koncoch zaviedol hadičky s priemerom tri milimetre. Koniec jednej hadičky vo valci zakryl štvorčekom jemnej bavlny. To aby omylom nevdýchol hmyz do úst. Druhú hadičku opatrne vložil do skleneného množiaceho pohára, kde v šikmých lúčoch svetla z okna bzučali a poletovali tvory s krídlami jemnými ako pavučina, uväznené, hladné, nepríčetné. Priložil si hadičku k ústam. Rýchlym, prudkým nádychom vsal jedného hmyzieho zástupcu do valca.

Killian vybral zo zásuvky lupu, pridržal si valec na svetle a s ne-malým uspokojením doň nazrel cez zväčšovacie sklo. Presne túto

chcel. Samicu *Culex pipiens*, najrozšírenejšieho druhu komára na svete. Na rozdiel od svojho príbuzného, ktorý roznáša maláriu, tento sa priživuje najmä na vtákoch, ale nepohrdne ani ľudskou krvou, aby nás nakazil takými lahôdkami ako je encefalitída Saint Louis alebo západonílska horúčka. Žije na každom svetadiele okrem Antarktídy a rád obťažuje aj obyvateľov tohto malého skalnatého ostrova v nepredvídateľnom Biskajskom zálive.

Killian vytiahol extrakčnú hadičku a otvor zalepil štvorčekom pásky. Starostlivo vložil množiaci pohár späť do ohrevnej vane a upratol si na pracovnom stole. Všetko malo svoje miesto a naň aj patrilo.

Keď bol konečne s prácou spokojný, vyšiel do záhrady a zamkol za sebou dierňu. Tmavé tieňe stromov sa na tráve načahovali k obielenej chalupe a kontrastovali so slnečnými lúčmi padajúcimi medzi konáre. To isté svetlo sa trblietalo na hladine prielivu, ktorý oddeľoval ostrov od pevninského, v diaľke sotva viditeľného prístavu Lorient. Priezračným letným vzduchom prebleskovali biele trojuholníky plachtetníc, ktoré sa hojdali zo strany na stranu vo vánku prefukujúcom úžinou.

Bzukot hmyzej masy v horúčave znel Killianovi ako rajská hudba, zabočil od domu po tráve k malému prístavku, kde mal pracovňu. V prístavku, separátnej budove s malou hosťovskou izbou v podkroví, trávil Killian viac času ako v dome. Niekedy, keď pracoval hlboko do noci, prespal na poschodí. Nijaký hosť izbu nevyužíval viac než on. Aj tak k nemu už takmer nikto nechodil a Peter s Jane sa vždy zložili v dome.

Cez dvere sa vchádzalo do malej štvorcovej haly, odkiaľ stúpali úzke schody do spálne. Za dverami rovno oproti bola malá kúpeľňa, vpravo pracovňa. Vedel, že si musí dať pozor, aby nenechal dvere otvorené dlhšie než tých niekoľko sekúnd, koľko potrvá vstup jeho hosťovi. Zavrel za sebou a podišiel k stolu. Položil naň plastový valček a pokračoval k oknu. Otvoril ho, vyklonil sa, aby pribuchol okenice, nastavil žalúzie, aby prepúšťali aspoň trochu svetla, potom okno znovu zavrel a skrútol kľúč v zámke. Horúci vzduch v miestnosti víril iba lenivý ventilátor pod stropom.

Killian sa vrátil k stolu a sadol si do dreveného kapitánskeho kresla. Vytiahol vreckovku, aby si utrel pot, ktorý sa mu vytvoril na čele ako kvapky rosy a prehrabol si husté biele vlasy. Pozrel na knihu na stole. Tenký, ochytaný paperback. Náhodne ho otvoril niekde v strede a prešiel chrptom dlane po stránkach, aby sa nezavreli, čo robil nerád. Vedel však, že je to potrebné, aby splnil, čo si predsavzal.

Vo vrchnej zásuvke napravo našiel malú dózu s čírou tekutinou a čistý vatový tampón. Nakvapkal tekutinu na tampón a pretrel ním stránky otvorenej knihy, potom ich poľúčil, aby uschli. Vedel, že spojením kyseliny mliečnej s oxidom uhličitým vznikne pre okrídleného vyslanca v plastovom obale na film neodolateľná kombinácia.

Následne vytiahol zo spodnej zásuvky sprej s repelentom N, N-dietyl-meta-toluamidom, zavrel oči a nastriekal si ho okolo tváre a rúk. Zadržal dych, kým sa v ťahu ventilátora rozptýlia maličké čiastočky tekutiny, a zhlboka sa nadýchol.

Oprel sa v kresle, pozrel na lúče svetla, ktoré cikcakovito dopadali na stoličku oproti nemu, a prebudil sa v ňom náznak pochybnosti. Hneď ho však zaplašil a pozrel na hodinky. Host by tu mal byť každú minútu. Siahol za valčekom, nakrátko zaváhal, potom palcom odklopil viečko a vypustil exemplár *Culex pipiens* do miestnosti.

Slnčné lúče presvitajúce do miestnosti teraz dopadali na postavu Killianovho hosta, šrafovali mu ruky a nohy pásmi svetla, sedel na stoličke, ktorá bola ešte pred niekoľkými minútami prázdna. Bol pokojný a uvoľnený, nohy prekrížené, ruky zložené v lone, na ústach zľahka povýšený úsmev, ktorý venoval Angličanovi ponad stôl. „Páni moji, to je teplo,“ postážoval sa a vytiahol čistú bielu vreckovku, aby si utrel pot v záhyboch kože na krku. „Nemohli by sme otvoriť okno?“ Mal na sebe bielu košeľu s rozopnutým golierom, rukávy si úhladne vyhrnul nad lakte.

Killian mykol plecóm. „Vonku je ešte teplejšie.“ Pozrel na ventilátor pod stropom a znepokojilo ho pomyslenie, či komára neroz-

ptýli jeho ťah. Cítil, ako mu po tvári steká cícerok potu. „Aj zo mňa sa leje. Ale nie od horúčavy.“

„Nie, isteže nie.“ Host sa odmlčal, zdvihol obočie a ustarostene naklonil hlavu nabok. „Ako ste na tom?“

„Nie dobre.“ Raz to bolo lepšie, raz menej. No v poslednom čase pribúdalo horších dní. Asi sa nič iné nedalo čakať. Načúval, či nezachytí pisklavé bzučanie komára, ale vytrvalé zvonenie v ušiach všetko prehlušilo.

Druhý muž sa odrazu naklonil dopredu, obrátil hlavu a zažmúril na stôl. Hľadel na otvorenú knihu a Killian sa zhrozil, že ho prekukol. „Čo to máte rozčítané?“ spýtal sa. Nečakal na odpoveď, prečítal si názov navrchu stránky. *Život komára, štvrtá časť*. Pozrel na Killiana a v tvári sa mu zračil nechápavý výraz vpísaný do zvraste nej pokožky na nose a okolo očí. „Aha, jasné. Vy sa predsa zaujímate o hmyz, však?“

„Dlhé roky je to môj veľký koníček.“

„To ja ich neznášam ako každý iný normálny človek. Svine malé, bzučavé, otravné!“ Zasmial sa, akoby bol povedal náramný vtip.

Killian zhovievavo rozťahol kútiky úst.

„Tak asi poďme na to.“ Host sa naklonil dopredu, aby zdvihol tašku z dlážky, a vtom sa druhou rukou pleskol po predlaktí. Keď odtiahol dľaň, mal na nej malú krvavú škvrnku, a Killian zdúpnel od strachu, že zabil jeho komára. „Doriti! Minul som.“

Pán domu spustil zrak a všimol si ho, práve keď pristál na stránkach otvorenej knihy. Drobučký, krehký tvor s tmavým šupinatým cuciakom a zlatou hlavou, brucho nafúknuté z posledného krmenia. „Tamto je, dievčina.“

Host sa zamračil. „Dievčina?“

„Iba samice pichajú.“

„Cha! Tak ako naše ženy, ani tým sa nedá veriť.“ Host namosúrene zagánil na malý hmyz, ktorý si z neho práve trochu logol.

„Potrebuje krv, aby nakýmila mladé. Či, presnejšie povedané, aby vyprodukovala plodné vajíčka. Komáre oboch pohlaví sa živia cukrom. Nektárom rastlín. Krvavá hostina slúži iba na tvorbu vajíčok.“

Druhý muž opäť zdvihol obočie, tentoraz ešte aj znechutene ohrnul peru. „Tak pokiaľ ide o mňa, len mŕtvy komár je dobrý komár.“

„Áno,“ prisvedčil Killian. Veľmi opatrne vsunul dva prsty pod knihu a rýchlo, šikovne ju zaklapol. Jeho hosť s neskrývanou fascináciou sledoval, ako Killian znovu otvoril knihu a ukázal mu dokonale rozmliaždeného komára, stránky zašpinené jeho poslednou večerou. Malá, karmínová škvrna v *Živote komára, štvrtá časť*.

Killian sa spokojne usmial a pozrel hostovi do očí. „Mám tá!“ povedal.

Po šiestich týždňoch

Killian otvoril dvere pracovne a zamieril po úzkych schodoch do tmy. Keď vyšiel do spálne v podkroví, zažal a uvidel zhrbeného muža s mľandravou tvárou, ako naňho pozerá zo zrkadla na toaletnom stolíku. Priam ho šokovalo, keď si uvedomil, že ten muž je on. Vypadala mu väčšina z hustých strieborných vlasov, ktorými sa hrdil v posledných rokoch. Pod očami mal hlboké tmavé tieň, na brade a krku mu ovisala sivá pokožka. Chodil šuchtavým krokom starých ľudí a začudoval sa, čo sa stalo s tým mladým mužom, ktorý s nádejou v srdci pred rokmi vystúpil na pobreží zelenej a prívetivej anglickej krajiny.

Teraz mal v srdci už iba strach. Nie strach zo smrti, tej sa nedalo vyhnúť. Strach z toho, že nedokončí, čo začal. Že jeho mučiteľ napokon vyviazne bez trestu. Slepó dôveroval iným a príliš neskoro si uvedomil, že to bola chyba. Vyzrel von oknom k domu, ponad trávnik zahalený v tieni. Jediným zdrojom svetla bol slabý, bezfarebný svit mesiaca. Zamarilo sa mu, akoby medzi stromami zbadal pohyb. Postava, čo prebehla z jedného tieňa do druhého. Takmer minútu jastril tým smerom, kým usúdil, že sa s ním iba zahrála fantázia.

Odvrátil sa od okna a krivkal na druhý koniec miestnosti, podpieral sa palicou, pevným kusom lieskového dreva s vyrezávanou rúčkou v tvare sovy, ktorá kopírovala krivku jeho dlane. Prehol sa pod ním matrac, keď si sadol na posteľ, palicu odložil vedľa seba

a schytil telefón. Keby tak bol Peter doma, všetko by mu povedal. Preklínal sám seba, že to neurobil skôr.

V slúchadle sa ozývalo zvonenie, vysoké a kovové, v krajine ďaleko odtiaľ, až kým nezaznel povedomý tón ženského hlasu. „Prosím?“ Zatúžil položiť si hlavu na jej prsia a plakať, schúliti sa do kľbka, vrátiť sa do bezpečia maternice.

Namiesto toho povedal: „Jane, to som ja, otec. Nič nehovor, iba ma počúvaj.“

Hlas sa jej zastrel obavami. „Papa, čo sa deje?“

„Nepočúvaš ma, Jane.“ Musí zachovať pokoj. „Niečo by som od teba potreboval a nechcem, aby došlo k nedorozumeniu.“ Odmlčal sa a odpoveďou mu bolo ticho v slúchadle. Takmer úplné. Počul jej zrýchlený, plytký dych. „Dobre.“ Dávala pozor. „Viem, že Peter sa vráti z Afriky až na budúci mesiac. Ak tu ešte budem, pohovárám sa s ním. Ale ak nie – keby sa mi niečo stalo – tak mu povedz, aby hneď prišiel sem.“

„Preboha, papa, čo by sa ti malo stať? Pohoršilo sa ti?“

„Jane!“ Vyhrešil ju dosť surovo a počul, ako sa jej zadržhol hlas. „Keby som tu z nejakého dôvodu nebol, nech príde sem do môjho domu. Nechal som mu tu odkaz. Nájde ho u mňa v pracovni. Ale, Jane... ak by sa ani potom nevrátil, musíš dohliadnuť, aby v tej miestnosti nikto ničím nepohol ani nič neodniesol. Musíš mi to sľúbiť.“

„Ale, papa...“

„Sľub mi to, Jane!“

Začul v je hlase roztrpčený tón. „Sľubujem. Ale čo je to za odkaz, papa?“

„Taký, ktorý si nikto iný nezaslúži, Jane. Len Peter mu hneď porozumie.“ Bol absolútne presvedčený, že syn odkaz pochopí. A s porozumením sa zjaví pravda. „Aká irónia, že začaté dielo dokončí syn.“

„Prečo mu ho nemôžem odovzdať ja?“

Ako by jej mohol povedať, že na nevestu je to príliš zodpovedná úloha? Že jej nemôže zveriť čosi také dôležité. Skúsil to mier-

ne. „Na útle plecía mladej ženy je to priťažké bremeno, Jane. Peter bude vedieť, čo robiť.“

„Papa...“

Už ju nepočúval. Postelou otriaslo tupé buchnutie kdesi v útro-
bách budovy. Viac ho cítil, než počul. A keď vstal, zavesil slúchadlo
do vidlice. Vzal vychádzkovú palicu, tentoraz ako zbraň, nie po-
môcku, a zamieril k dverám.

Svetlo zo spálne sa lialo po schodoch až do malej haly a ob-
kresľovalo jeho tieň, keď sa pomaly, krok za krokom, šuchtal dolu
k dverám pracovne. Boli odchýlené, hoci si pamätal, že ich zavrel.
Strach mu zovrel srdce ako päst. Palicou ich otvoril a v žiare stolnej
lampy jasne a zreteľne uvidel zelenú kožu svojho diára. Miestnosť
okolo kruhu svetla sa norila do polotmy. Dvere do malej kuchyne
boli otvorené dokorán. Aj tie zatváral. Natahoval uši, no počul iba
to večné zvonenie.

Vstúpil do miestnosti, a takmer hneď si periférne všimol pohyb.
Obrátil sa tým smerom, keď vtrelec vkročil do svetla a pištoľou
v zdvihnutej ruke namieril Killianovi na srdce. Mal chmúrnú a tvr-
dú tvár a Killianovi sa zazdalo, že mu v očiach blkoce strach. „Mys-
lel som si, že to budete vy,“ povedal Killian. „Vedel som, že som
urobil chybu, keď som vám vyjavil pravdu. Poznal som vám to na
očiach.“

„Naozaj?“

„Toto celé som predvídal, možno skôr než vy.“

„Tak aj viete, ako sa to skončí.“

„Áno.“ Odovzdal sa osudu.

„Nemohol som dovoliť, aby ste to povedali niekomu inému.“
Takmer akoby ho prosil o pochopenie.

„Nie. To ste nemohli.“

Tri výstrely sa ohlušujúco rozľahli nočným tichom. Killian, kto-
rého prvá guľka hodila dozadu o stenu, zomrel skôr, než zvyšné dve
opustili hlaveň.

Za vzdialenou ozvenou výstrelu nasledovalo naliehavé zvo-
nenie telefónu v spálni na poschodí. Narušilo napätú atmosféru

a vrah, chvíľkovo zdrevenený z toho, čo spáchal, sa strhol a začal konať. Netušil, koľko mu zostáva času. Musel však za každú cenu nájsť a zničiť dôkazy.

Piata kapitola

Paríž, Francúzsko, 28. októbra 2009

Enzo si pritiahol golier voľného lanového saka a pozapínal sa proti ostrému vetru. Lhká bavlnená košeľa mu viala okolo bokov širokých nohavíc a olutoval, že sa do tohto počasia neobliekol vhodnejšie. Keď včera odchádzal z domu na juhozápade, bolo horúco. Cahors sa vyhrievalo v babom lete a studený vietor vanúci parížskymi ulicami ho neprijemne zaskočil. Iba fajčiari posedávali na chodníkoch bulváru Saint-Germain. Húževnatá, aj keď vymieraajúca fajta.

Kožená cestovná taška sa vydúvala od oblečenia, ktoré doň napratal, aby mu vydržalo na týždeň. Usúdil, že týždeň by mal stačiť. V podstate ani nevedel, čo tam tak dlho bude robiť. Z mapy zistil, že maličký Île de Groix je iba osem kilometrov dlhý a tri široký. Čosi vyše dvoch tisícok obyvateľov žilo v niekoľkých dedinách a mestečku nad hlavným prístavom Port Tudy. Ktovieaké možnosti spoločenského vyžitia sa nedali očakávať. A pretože nebola turistická sezóna, varoval ho sprievodca, bude zavretá väčšina reštaurácií.

Našiel si voľné miesto v Café Bonaparte a úzkostne pozrel na hodinky. O jednej mu z Montparnassu odchádzal vlak s prípojom na podvečerný trajekt z Lorientu. Nestihne sa ani naobedovať. Bude si musieť na stanici kúpiť bagetu a zjesť ju vo vlaku. Čaš-

ník mu priniesol pohár červeného, ktoré nervózne popíjal a sledoval prúd tváří na námestí. Mohol tušiť, že Charlotte bude meškať. Vždy meškala.

Naposledy ju videl pred tromi mesiacmi. Ich stretnutie sa skončilo búrlivým milovaním v jej excentrickom byte v trinástom arrondissemente, kde kedysi mávali pri rieke dielne farbiari a tkáči kobercov. V nasledujúcich týždňoch mu ani raz nezdvihla telefón a on sa konečne rozhodol urobiť hrubú čiaru za ich vzťahom. Rozhodnutie sa nerodilo ľahko, lebo Charlotte bola príťažlivá, myšlienkovito inšpiratívna a sexuálne vzrušujúca žena. Nejednu raz mu však dala jasne najavo, že hoci jej je s ním príjemne, nebudú ničím viac než priateľmi a príležitostnými milencami.

Bola od neho o pätnásť rokov mladšia a Enzo jej rozumel. Keď bude mať po štyridsiatke, on už dosiahne dôchodkový vek. Lenže po dvadsiatich rokoch vdoveckého života a s dvomi dcérami po dvadsiatke sa túžil usadiť, skôr než si ho nájde *troisième âge*.

„Stále ten istý hipisák, ako vidím.“

Zdvihol zrak a zbadal ju nad sebou, bohaté tmavé kučery jej splývali na pekné hranaté plecica a ešte tmavšími očami naňho uprene hľadela s trochu nechápavým úsmevom. Mala na sebe dlhý čierny kabát, čierne džínsy a topánky na vysokom opätku. Okolo krku si ledabolo obkrútila pletený pestrofarebný šál. Hneď sa mu rozbučalo srdce a pocítil šteklenie v žalúdku. Vždy naňho takto pôsobila a všetka rozhodnosť urobiť rázny koniec sa v ňom rozplynula ako hmla na svitaní, keď zafúka ranný vánok.

„Hipisák?“

„Minule si čosi vravel o tom, že si dáš ten chvost odstrihnúť. Som rada, že si si to rozmyslel.“ Posadila sa a zamávala na čašníka. „Perrier, poprosím,“ objednala si, keď prišiel k ich stolu, a obrátila sa k Enzovi. „Tebe víno?“

„Nie. Už nie. Nemám veľa času.“

„Oj!“

Okamžite rozoznal jej sklamanie. Stretnúť sa chcela ona. Od Rogera sa vraj dozvedela, že bude v meste. Enzo nechápal, prečo

s novinárom udržiavala styky. Osemnásť mesiacov spolu chodili a rozišli sa v zlom. Vyhlasovala o sebe, že ho neznáša. Z nejakého dôvodu si však naďalej telefonovali a občas zašli na pohárik.

„Čo ti tak ponáhla?“

„O necelú hodinu mi ide vlak.“

„Kam?“

„Na ostrov pri pobreží Bretónska. Ďalší z Rogerových zabudnutých prípadov. Nehovoril ti?“

„Nie, nehovoril.“ Táto informácia ju zjavne vykoľajila. „Na ako dlho?“

„Ešte neviem. Na týždeň. Možno na dlhšie.“

„Potom sa vrátiš do Paríža?“

„Nemal som to v úmysle.“ Až teraz si všimol tmavé šmuhy na jej slonovinovej pleti pod okrúhlymi očami. Možno aj trochu schudla. „Všetko v poriadku?“

Priniesli jej perrier, dlho, pomaly si odpila, bublinky ju pichali do pier. „Teraz sa necítim najlepšie.“ Rýchlo však dodala: „Ale nie je to nič vážne.“

Odhrnul jej spred očí kučery a končekmi prstov sa dotkol líca. Láskavo, s úprimným znepokojením na ňu pozrel. „Musíš sa o seba lepšie starať.“

„Čo ty vieš o tom, ako sa o seba starám? Veď sa už dlho vôbec nevidáme.“

Výčitka zaštipala. Zdala sa mu nespravodlivá. Prudko odtiahol ruku, akoby ho kopla elektrina. „O tom si rozhodla ty, nie ja.“ Odmlčal sa. „Prečo si sa dnes so mnou chcela stretnúť?“

„Musíme sa porozprávať, Enzo. O vážnych veciach.“ Hovorila chladným tónom.

Už keď sa sotva badateľne mykol, vedel, že zaregistruje reč jeho tela, okom psychologičky zachytí všetky jeho *micro signes*. Hnevalo ho, že je tak ľahko čitateľný. „Počúvam.“

Pokrútila odmietavo hlavou. „Teraz nie. Nie takto. To, čo mám už dlho na srdci, je príliš dôležité na krátku poznámku medzi pohárom vína a útekem na vlak.“ Odložila perrier a vstala.

„Daj vedieť, keď budeš zase v meste, zašlem ti žiadosť o audienciu.“

S vejúcim kabátom odišla a Enzovi nezostalo iné, než vzdychnúť si a zaplatiť účet.

Šiesta kapitola

Île de Groix, Bretónsko, Francúzsko, 28. októbra 2009

Enzo vyzrel von oknom *gare maritime* na sivú hladinu tiahnucu sa k prístavu, kde v zubatých radoch kotvili kontajnerové lode a vysoké žeriavy čneli do nízkych oblakov. Pršalo tak jemne, že to pripomínalo hmlu. V Škótsku by tento druh dažďa Enzo nazval *smirr*. Vlhko, chlad, ťažká a špinavá obloha, to všetko vyvolávalo spomienky na vlasť. Mal by sa cítiť ako doma. Namiesto toho mu bolo pod psa. A hrýzli ho výčitky svedomia. Hoci len nepriamo.

Lorient bolo nudné mesto s typicky nenápaditou povojnovou architektúrou päťdesiatych rokov. Kedysi tu panoval čulý ruch, prístav na pobreží Bretónska bol cieľom flotily Francúzskej východoindickej spoločnosti, ktorá privážala tovar z Orientu. Lenže potom si z neho Nemci urobili ponorkovú základňu, aby mohli útočiť na spojenecké loďstvo v Atlantickom oceáne. Počas štyroch pekelných týždňov v zime roku 1943 spojenecké bombardéry zrovnali mesto so zemou. Enzo sa kdesi dočítal, že pri útokoch zahynuli tisíce francúzskych civilistov.

Iróniou osudu zostala mohutne opevnená ponorková základňa neporušená. Dnes slúžila ako turistická atrakcia.

Keď kráčal s ostatnými pasažiermi po mostíku na mólo a k trajektu, vietor ho kmásal za sako a vmetal mu do tváre ihličky dažďa

a Enzo vybehol po obitých kovových schodoch do tepla cestovnej paluby, aby si našiel miesto. Dážď zahmlieval výhľad na Larmor-Plage v dialke, kde si nemecký admirál Karl Dönitz zriadil hlavný štáb. Akiste práve odtiaľ s úžasom sledoval, ako na mesto padá šesťdesiat tisíc zápalných bômb, súkromný ohňostroj iba preňho.

Voda v zálive sa vzdúvala, na cínovej hladine kde-tu zasvietil biely fľačik peny. Čajky nepríčetne škriekali a krúžili nad hlavami ako zdrapy papiera poletujúce vo vetre. Keď trajekt zatrúbil a pomaly sa šinul k vonkajšiemu obrannému valu, Enzo rozoznal hrozivú betónovú stavbu Keromanu, kde kedysi kotvili ponorky, tmavú a ešte vždy desivú v tomto nehostinnom počasí.

Rozhliadol sa okolo seba po tvárach spolucestujúcich. Bledé keltské tváre zaborené v knihách alebo zachmúrené pod čapicami a kapučnami ťažkých anorakov. Ostrovné tváre, vyformované etnickým pôvodom a podnebím, na nerozoznanie od obyvateľov západného pobrežia Škótska, s ktorými ich spája rovnaké dedičstvo a spriaznenosť preklenujúca jazyk a hranice štátov.

Trajekt bol asi v polovici úžiny, keď si Enzo uvedomil, že sotva obráti hlavu, zraky ostatných sa vždy sklopia do časopisov a tváre obrátia von oknom. Premkol ho zvláštny a nepríjemný pocit, že naňho pozerajú. Zvedavé pohľady Francúzov preňho neboli novinkou. Vysoký stavaný muž s tmavými vlasmi a strieborným prameňom zviazanými do chvosta pôsobil nezvyčajne medzi útlejšími postavami stredozemného typu. Nečakal však, že bude taký nápadný aj tu medzi svojimi, medzi Keltmi. Ale nebolo pochyb, všetečne si ho obzerali.

Keď sa tmavý fľak Île de Groix vynoril z hustnúceho šera, Enzo vstal a podišiel k veľkým oblúkovým oknám s výhľadom na provu lode. Cez lejak nevidel dobre na Port Tudy medzi dvomi majákmi, ktoré tvorili vstup do prístavu. Za lesom sťažňov ledva rozlíšil biele, ružové a modré chalúpkky na nízkych útesoch stúpajúcich k Le Bourgu.

Obrátil sa a zraky takmer všetkých pasažierov sa upierali naňho. Takmer akoby na niečo čakali. Že niečo urobí alebo povie, po-

delí sa s nimi o životnú múdrosť. A vyzerali, že sú pripravení zatlieskať mu. Zatúžil skríknúť: *Na čo tak zízate?* Hlásenie z reproduktorov vítajúce ich v Île de Groix ho napokon uchránilo pred tým, aby si urobil hanbu, a kritický moment sa pomínul. V zhone pri vystupovaní naňho zabudli, vstávali zo sedadiel, brali si batožinu a náhlili sa k schodom.

No len čo vkročil na mólo, pocit, že ho sledujú, sa vrátil. Keď prirazili k brehu, rybári na hrdzavej zelenej lodi *Banco* k nemu obrátili zraky, ďalšie hlavy sa otáčali jeho smerom, kým utekal po móle. Napravo zbadal stanicu záchranných člnov, bielu budovu s modrými okenicami. *Société Nationale de Sauvetage en Mer*. Pred ním, na konci móla stáli v kruhu hotely a bary s krytými terasami. Pokúšala ho možnosť uniknúť pred chladom a dažďom a zohriať sa niekoľkými pohárkami whisky. Potom mu však udrela do očí kriklavožltá výveska požičovne áut Kokos a usúdil, že by si mal vyzdvihnúť vozidlo a ísť sa ubytovať, skôr než sa zotmie.

Chystal sa prejsť cez cestu, keď ho ktosi potiahol za ruku. Obrátil sa a pozrel do tváre muža, ktorý bol rovnako vysoký ako on, ale vari o desať rokov mladší. Muža so širokými plecami a zmoknutými tmavými vlasmi, ktoré sa mu lepili na čelo a prevísali cez vyhrnutý golier. Bundu mal ako vechet a upieral na Enza prenikavé modré oči, ani raz nežmurkol. Tiahlo z neho kyslastým pachom alkoholu.

„Myslíte si, ktovieaký nie ste prefíkaný, však, monsieur?“

„Však?“

„Myslíte si, že ma vypátrate a dokážete, čo ešte nikto nedokázal. Ale máte smolu.“

Vtedy Enzovi svitlo, kto je to. „Ste Thibaud Kerjean.“

„Stále si myslia, že som to urobil ja.“

„Kto si to myslí?“

„Všetci. Aj po dvadsiatich rokoch. Aj keď ma súd oslobodil. Nech idú všetci do riti, monsieur. A vy s nimi. Nebol som vinný vtedy, nie som ani teraz. Tak ak ste naozaj taký bystrý, ako si to o sebe myslíte, dáte mi pokoj. A ak nie, trpkó to olutujete.“

Prvý raz si Enzo uvedomil, že ho Kerjean stále drží za ruku. Vyslobodil sa ostrovanovi a opätoval mu nevraživý pohľad. „Dočerta, odkiaľ viete, kto som?“

Kerjean ohrnul peru do opovržlivého úsmevu, otočil sa a rezko vykročil k baru v Café de la Jetée. Enzo za ním hľadel, zmätený a rozzúrený, a znovu spozornel z tváří obrátených k nemu: pasažieri z trajektu, hostia v baroch postávajúci pri dverách a v oknách. Auto, ktoré práve vyšlo z lode, vbehol do mláky a Enzo pocítil, ako mu nohavice premokajú špinavou dažďovou vodou. Zahrešil a zohol sa, aby si opakom ruky utrel nohavice, a keď potom vyslal za vodičom zlostný pohľad, všimol si reklamu na noviny pridrotované k uvítacej ceduli Île de Groix. Bola na nej titulka aktuálneho vydania *Ouest-France*. EXPERT ZO ŠKÓTSKA PRÍDE VYRIEŠIŤ VRAŽDU. Pod nápisom sa skvela jeho čierno-biela fotografia. Mala už zopár rokov, ale určite bol na nej on, s tmavým chvostom a bielym prameňom, ktorým si vyslúžil prezývku Jazvec.

„Vaša povest' vás predchádza, monsieur Macleod.“

Enzo zdvihol zrak k vysokému, vážne sa tváriacemu žandárovi, ktorý naňho pozeral so spýtavým záujmom. Mal na hlave špicatú čiapku kepi a cez uniformu prehodenú nepremokavú pelerínu, takže bol oveľa suchší, než ako sa v tej chvíli cítil Enzo. Založil si ruky na prsiach.

„A vidím, že s monsieur Kerjeanom ste sa už zoznámili. Zrejme sa bojí, že konečne niekto dokáže jeho vinu.“

Enzo zdvihol obočie. „A je vinný?“ Už nemalo zmysel ponáhľať sa z dažďa.

„To vie len on, a vy to musíte zistiť.“ Suchou, teplou dlaňou stisol žandárENZOVU studenú a mokrú. „Som adjutant Richard Guéguen. Šéf miestnej polície. Veľká ryba vo veľmi malom rybníku. A keby ste boli taký dobrý, rád by som s vami prehodil zopár slov.“ Znelo to skôr ako rozkaz, nie prosba.

Enzo nervózne pozrel na požičovňu. Netušil, o kolkej zatvárajú. „Musím si vyzdvihnúť auto.“

„Och, tým sa netrápte. Veď vám neutečie. Okrem toho vedia, že vás majú očakávať trochu neskôr.“ Pery sa mu mierne zvltnili úsmevom.

Žandárska stanica, žltó natretá trojpodlažná vila s šikmou bridlicovou strechou, trónila na vrchole kopca nad prístavnou colnicou. Guéguen zaviedol Enza dnu bočným vchodom. Ohlásil sa v malej spoločnej miestnosti, kde sa traja žandári nudili za stolmi. Nechce, aby ho rušili, oznámil im a pokračoval s Enzom k svojej kancelárii na konci budovy. Keď Enzo kráčal chodbou za adjutantom, cítil, ako mu chrbát prepaľujú pohľady.

Guéguen mu ponúkol stoličku oproti stolu. „Kávu?“

„Veľmi rád.“

„Poprosím dve kávy.“

Adjutant zavolať žiadosť do chodby a nechal otvorené dvere, asi aby ostatní počuli, o čom sa budú rozprávať. Odložil si pelerínu aj čiapku a sadol si za stôl, potom sa predklonil, oprel o predlaktia a preplietol si prsty ako pri modlitbe. „Ste zaujímavá persóna, monsieur Macleod.“

„To nepočujem prvý raz.“

„Zato ja som o vás počul, až keď mi z veliteľstva prikázali, aby som vám za nijakých okolností nepomáhal.“

„Prečo by vám také niečo prikazovali?“

„To akože, ak si odmyslíme, že policajti nemajú úplne v láske, keď im civilisti mudrujú do toho, ako si majú robiť prácu?“

Enzo sa uškrnul. „Áno, ak si odmyslíme toto.“

„Tak, monsieur Macleod, musíte si uvedomiť, že v súčasnosti je náš malý ostrovček takmer úplne závislý od príjmov z turizmu. Časy rybárskych flotíl a spracovateľského priemyslu sa dávno minuli. A úprimne povedané, vraždy nie sú turistickým lákadlom.“

„Ani vražda stará dvadsať rokov?“

„To je jediná, na ktorú si tu ešte pamätáme, monsieur Macleod. Lenže zostáva nevyriešená a všetci si ju v sebe nosíme ako malú nezacelenú ranu. Preto nie je v našom záujme, aby do nej niekto začal rýpať.“

„Ani keby sa jej vyriešením tá rana konečne zacelila?“

Guéguen sa oprel v kresle a zasmial sa, medzi prstami si krútil ceruzkou. „A ako ste prišli na to, že práve vy uspejete tam, kde iní zlyhali?“

„Mám pomerne slušné výsledky.“

„To máte, monsieur Macleod. Žasol som, koľko sa toho o vás dá zistiť na internete. Toto je, koľký, štvrtý z Raffinových odložených prípadov, však?“ Otvoril spis na stole. „A ako vidím, pred príchodom do Francúzska ste sa špecializovali na analýzu miesta činu. Nepochybujem, že do vás madam Killianová vkladá veľké nádeje.“

„Nikdy nič nesľubujem.“

„Veľmi múdro. Viete, za tie roky sem prišli vyskúšať šťastie viacerí a nikto z nich si reputáciu nezlepšil.“

„Nie som tu kvôli sebe, adjutant Guéguen. Vďaka publicite, ktorú tieto prípady generujú, sa darí získavať prostriedky na financovanie katedry technickej kriminalistiky u nás na univerzite. Zlepšiť sa tak môže iba reputácia francúzskej *police scientifique*.“

Guéguen naklonil hlavu nabok a súhlasne sa usmial. „To je pravda, ale aj tak vás musím varovať, že ak by sa vám počas vyšetrovania zachcelo nejakým spôsobom obchádzať zákon, nemôžete odo mňa ani od mojich kolegov očakávať štipku zhovievavosti. A nebudete mať prístup k oficiálnym záznamom ani dôkazovému materiálu.“

Enzo prikývol. „Predpokladám, že nič z toho tu aj tak nemáte.“

„Nie. Všetka dokumentácia a dôkazy sú vo Vannes, niekoľko kilometrov po pobreží od Lorientu.“

„Tam sa konal aj proces, však?“

„Áno.“

Mladý žandár zakašlal a vstúpil s polystyrénovým pohárom v každej ruke. Položil oba na stôl spolu s baleným cukrom a plastovými lyžičkami a odišiel. Enzo si osladil kávu a zovrel pohár v dlaniach, aby sa zohrial, popíjal silnú, horúcu, čiernu tekutinu. „Ďakujem,“ povedal. „To som potreboval.“ Zdvihol zrak a na tvári mladšieho muža zbadal čosi ako pobavenie. Usúdil, že Guéguen

môže mať sotva po štyridsiatke. Tmavé, nakrátko ostrihané vlasy sa zatiaľ beleli odtieňom brúsenej ocele iba pri spánkoch. Mal tmavé obočie a v živých očiach priateľský výraz. Dobre vyzerajúci muž, ktorý nezapadal do predstáv o neprístupnom, hrozivom strážcovi zákona. „A ďakujem aj za prívetivé varovanie.“

Adjutant sa uškrnul. „Mám to v pracovnej náplni, monsieur Macleod.“ Zdvihol telefón. „Zavolám do požičovne, nech vám auto privezú sem. Aspoň sa tam nebudete musieť trmácať v daždi.“

Keď skončil, Enzo povedal: „Ďakujem. Ešte raz.“ Obzrel sa do chodby. „Koľko vás tu pracuje?“

„Šesť. Ja, kuchár, dvaja žandári a dvaja praktikanti. V letných mesiacoch, keď počet obyvateľov závratne stúpne, nám pošlú ďalších šesť.“

„A každý vážnejší zločin, ako napríklad vraždu, asi prídu riešiť vyšetrovatelia z pevniny.“

Guéguen sa od srdca zasmial. „Monsieur Macleod, ak chcete vedieť, ako prebiehalo vyšetrovanie Killianovej vraždy, stačí sa spýtať.“

„Nezakázali vám náhodou poskytovať súčinnosť?“

„Nesmiem sprístupňovať policajné záznamy a dôkazy,“ opravil ho Guéguen. „Nikto nepovedal, že sa s vami nemôžem rozprávať o verejne známych informáciách.“ Oči zúžené od úsmevu sa mu zaleskli šibalstvom.

„Ako sa to teda stalo?“

„Tak, teoreticky sme mali zabezpečiť miesto činu, kým z Lorientu neprídu vyššie postavení vyšetrovatelia. V praxi sme to celé dobabrali. Nikto z nás nemal šajn, ako sa zabezpečuje miesto činu, dotýkali sme sa vecí, ktorých sme nemali, a neochránili sme tie, ktoré sme mali.“

„Vy ste tu vtedy boli?“ nechcelo sa veriťENZovi. „Pred dvadsiatimi rokmi?“

Guéguen sa pousmial. „Bol som praktikant. Väčšinu kariéry som potom strávil u iných brigád v rozličných kútoch Bretónska. Vrátil som sa iba vlani po takmer sedemnástich rokoch.“

„Ako šéf?“

„Áno. Ako šéf.“ Guéguenovi sa od pobavenia znovu urobili pri očiach vejáriky vrások. „Oveľa starší a múdrejší. Keby tu na ostrove došlo k závažnému zločinu teraz, monsieur Macleod, každý z mojich podriadených je vyškolený na ošetrenie miesta činu. Mám k dispozícii niekoľko lekárov, ktorých by som mohol privolať, aby určili, či k úmrtiu nedošlo podozrivým spôsobom, hoci pitvu by musel urobiť patológ v nemocnici v Loriente. Už sme si to vyskúšali na niekoľkých samovraždách a vážnych nehodách.“

„Že je na Killianovej smrti niečo podozrivé, teda zistil miestny lekár.“

Tentoraz sa Guéguen hurónsky zasmial. „Tri diery od guliek v hrudi by som sotva nazval podozrivými, pán Macleod. Ale áno. Bol tunajší.“

Ich rozhovor prerušili hlasy z chodby. Na dvere zaklopal mladý muž z požičovne áut a priniesolENZovi dokumenty na podpis. V prítomnosti policajného náčelníka pôsobil placho, priam ponížené, a chcel čo najskôr zase zmiznúť.

„Auto máte vzadu za stanicou,“ oznámil. „Terénne suzuki.“ PodalENZovi kľúče a už ho nebolo.

Guéguen vstal od stola a siahol po peleríne a čiapke. „Odprevadím vás.“

Enzo do seba naliaľ zvyšok kávy a schytil koženú tašku, potom obaja muži vyšli tým istým bočným vchodom a zamierili dozadu stanice. Na konci blatistého parkoviska stála betónová škatuľa s dvomi ťažkými oceľovými dverami. Guéguen sledovalENZov pohľad.

„Väzobné cely.“ Podišiel k prvým dverám a otvoril ich. „Nazrite dnu. Sem sme priviedli Kerjeana, keď padlo rozhodnutie obviňiť ho.“

Škót vkročil do tmavej kobky. Diera v dlážke pri stene oproti slúžila ako záchod. Vysoko položené okno prepúšťalo do tmy minimum svetla cez hrubé kocky z nerozbitného skla. Kamenný sokel prikrýval tenký, nezdravo vyzerajúci matrac. Bolo tam chladno